

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Миколаївській області
Слідчий відділ

вул. Спаська, 40, м. Миколаїв, 54001, тел./факс (0512) 37-43-95
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_myk@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001639

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Миколаїв

«20» січня 2024 року

Слідчий слідчого відділу Управління СБ України в Миколаївській області старший лейтенант юстиції Савицький Дмитро Вікторович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023150000000036 від 20.01.2023 за фактом вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 258-3 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до вимог ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Сливку Миколу Анатолійовича,
19.12.1991 р.н., громадянина України,
уродженця м. Снігурівка Баштанського
району Миколаївської області,
зареєстрованого за адресою: Миколаївська
область, Баштанський район, м. Снігурівка,
вул. Східна, 8, документованого паспортом
серії ЕР № 364730, раніше не судимого,

про те, що він підозрюється:

- в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні злочину, передбаченого **ч. 1 ст. 258-3 КК України;**

- у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 111 КК України;**

- в добровільній участі громадянина України в збройних формуваннях створених на тимчасово окупованих територіях, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 7 ст. 111-1 КК України.**

Виклад фактичних обставин вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, у вчиненні якого підозрюється Сливка М.А.

Згідно Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Статут Організації Об'єднаних Націй (далі - ООН), підписаний 26.06.1945, яким фактично створено ООН, набув чинності 24.10.1945.

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація (далі – рф).

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, 31.05.1997 Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом рф № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до статей 2-3 зазначеного Договору, рф зобов'язалася поважати територіальну

цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим), Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

У лютому 2014 року представники влади рф, її Збройних Сил (далі - ЗС), спецслужб та інших осіб, шляхом вчинення дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку, встановленого Конституцією України, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Гельсінського Заключного акту Народи з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч.ч. 3, 4 ст. 2

Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України - АР Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території.

У березні-квітні 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади рф, її зс, спецслужб та інших осіб, з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, впливу на прийняття рішень та вчинення або не вчинення дій органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, службовими особами цих органів, об'єднань громадян, юридичними особами, міжнародними організаціями, привернення уваги громадськості до певних політичних та інших поглядів, із застосуванням зброї, шляхом вчинення вибухів, підпалів та інших дій, які створювали небезпеку для життя чи здоров'я людини та заподіяли значної майнової шкоди та інших тяжких наслідків на території Донецької і Луганської областей, шляхом об'єднання терористичних груп, що діяли на території окремих районів вказаних областей, у стійке об'єднання трьох і більше осіб з чітким розподілом функцій, встановленням правил поведінки, обов'язкових для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, утворено злочинні організації «Донецька Народна Республіка» (далі – «ДНР») та «Луганська Народна Республіка», що відповідно до абз. 19 ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», є терористичними, у складі яких створені незаконні збройні формування.

Як встановлено терористична організація «ДНР» має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників «політичного» та «силового» блоку лідерам організації, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення. Учасники «ДНР» займаються вчиненням терористичних актів, залякуванням населення, вбивством громадян та інших тяжких і особливо тяжких злочинів.

На виконання загального злочинного умислу учасники терористичної організації «ДНР» на території окремих районів Донецької області вчинили збройні напади на установи органів місцевого самоврядування, будівлі правоохоронних та інших державних органів, захопивши їх, та взяли під контроль зазначені території.

Чисельні злочини, вчинені представниками терористичної організації «ДНР» або за їх участі, відображені у зверненнях Верховної Ради України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання «ДНР» терористичною організацією. Зокрема, у зверненні до ООН, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання рф державою-агресором, затвердженому Постановою Верховної Ради України № 129-VIII від 27.01.2015, та зверненні до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні,

затвердженому Постановою Верховної Ради України № 106-VIII від 14.01.2015, Постанові Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого Російською Федерацією міжнародного тероризму» № 1597-VII від 22.07.2014, Постанові Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» № 337-VIII від 21.04.2015, Постанові Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» № 1596-VII від 22.07.2014, Постанові Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організації «ДНР» та «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» № 145-VIII від 04.02.2015, Законі України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018.

З метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, що проживають на тимчасово окупованих територіях Донецької області, громадянами рф та світовою спільнотою, 19.02.2022 керівником терористичної організації «ДНР» оголошено так звану мобілізацію на окупованій території Донецької області, а 21.02.2022 указом президента рф № 71, «Донецьку народную республику» визнано державою (мовою оригіналу – «признать в качестве суверенного и независимого государства»).

Президентом рф 24.02.2022 о 5 годині оголошено рішення розпочати військову операцію в Україні, у зв'язку з чим на виконання вищевказаного наказу, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади рф, її зс, спецслужб та інших осіб, військовослужбовці зс рф, шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглись на територію України через державні кордони України Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та інших областей, в тому числі вийшовши за межі адміністративних кордонів Херсонської, Миколаївської, Запорізької областей, та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, а також окупували частин вказаної території України, чим змінили межі її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що частково продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 строком на 30 діб. Дія воєнного стану в Україні в подальшому постійно продовжувалась та триває до теперішнього часу.

Як встановлено, планування, фінансування та реалізація рф агресивної війни та агресивних воєнних дій проти України, проведення розвідувальної та підривної діяльності на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, організовується, спрямовується, здійснюється силами, насамперед, зс рф, Головного розвідувального управління Генерального штабу зс рф, Федеральної служби безпеки рф, найманців, а також незаконних збройних формувань терористичної організації «ДНР».

Досудовим розслідуванням встановлено, що одним з осіб, який, не сприймаючи державну владу України, підтримуючи злочинні наміри діючої на тимчасово окупованій території Донецької області терористичної організації «Донецька Народна Республіка», будучи обізнаним про її протиправну діяльність, добровільно вступив до її незаконного збройного формування та брав активну участь в її діяльності, в т.ч. щодо ведення агресивної війни проти України, є мешканець м. Снігурівка Миколаївської області громадянин України Сливка Микола Анатолійович, 19.12.1991 р.н.

Зокрема, не пізніше 23.03.2017 (більш точна дата та час органом досудового розслідування не встановлена), перебуваючи на території м. Донецьк, Сливка М.А. являючись громадянином України, свідомо порушуючи свій конституційний обов'язок щодо захисту Вітчизни, діючи в період збройного конфлікту, усвідомлюючи характер своїх злочинних дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, вступив до незаконного збройного формування «Окремий розвідувальний батальйон морської піхоти «Спарта» 1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР (військова частина 08806)» з метою сприяння в спричиненні шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

В цьому підрозділі Сливка М.А., отримав у використання форму зразка зс рф та автоматичну стрілецьку вогнепальну зброю з метою збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітникам правоохоронних органів України і військовослужбовцям Збройних Сил України щодо захисту та звільнення тимчасово окупованих територій України.

Таким чином, Сливка М.А., за викладених вище обставин, обґрунтовано підозрюється в участі у діяльності терористичної організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Виклад фактичних обставин вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України вчиненні якого підозрюється Сливка М.А.

Статут Організації Об'єднаних Націй (далі - ООН), підписаний 26.06.1945, яким фактично створено ООН, набув чинності 24.10.1945.

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, який підписаний СРСР, правонаступником якого є рф.

У преамбулі Декларації від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, США та рф підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та рф, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть, не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків, не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності, не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, 31.05.1997 Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом рф № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до статей 2-3 зазначеного Договору, рф зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та

зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно вимог ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: АР Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва її зс, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та

Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і зс рф, як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту рф на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та зс рф вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс рф, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території рф службові особи Генерального штабу зс рф, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб зс рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей рф, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Так, починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, у супереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, ст.ст. 2, 3 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, а також всупереч вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від

24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, ст.ст. 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів зс рф.

У подальшому представниками влади рф вчинено ряд дій, внаслідок чого здійснено окупацію частини території України – АР Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Також представниками влади і зс рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні-квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та зс рф вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та зс рф, 07.04.2014 на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені не передбачені законом збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та зс рф.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «ДНР» і «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб, створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила

поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом № 405/2014 від 14.04.2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України № 1596-VII від 22.07.2014, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України № 1597-VII від 22.07.2014, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав – членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України № 106-VIII від 14.01.2015, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України № 337-VIII від 21.04.2015.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» за сприяння та координації представників влади рф провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

Не передбачені законом збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування рф та військовослужбовці зс рф чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку. При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади рф під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації рф, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами рф та Україна з 20.02.2014 триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від № 1207-VII 15.04.2014 констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20.02.2014.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018 визначено, що збройна агресія рф розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів зс та інших силових відомств рф, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності «ДНР» та «ЛНР», рф чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань рф, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони рф, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам рф, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, а також за допомогою окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні рф самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент рф, діючи спільно з керівництвом так званих «ДНР», «ЛНР», а також іншими невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй № 36/103 від 09.12.1981, № 2734 (XXV) від 06.12.1970, № 2131 (XX) від 21.12.1965, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, спланували, підготували і розв'язали агресивні воєнні дії проти України.

Так, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами рф та світовою спільнотою, 21.02.2022 рф визнано «ДНР» та «ЛНР» незалежними державами.

Президент рф, реалізуючи злочинний план, 22.02.2022 направив до Ради Федерації звернення про використання зс рф за межами рф, яке було задоволено.

Того ж дня, президент рф, «голови» так званих «ДНР» та «ЛНР», а також інші невстановлені досудовим розслідуванням особи, реалізуючи спільний злочинний умисел, створили умови, організували та здійснили введення зс рф на територію Луганської та Донецької областей України, контрольовану так званими «ДНР» та «ЛНР», з метою здійснення подальшої відкритої військової агресії проти України.

Починаючи з середини лютого 2022 року, на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей (частинах території України, в

межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють загальний контроль), військовими комісаріатами самопроголошених республік розпочався набір учасників до не передбачених законом збройних формувань так званих «ДНР» і «ЛНР».

Президент рф 24.02.2022 о 5 годині оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» в Україні.

У подальшому близько 05 години ранку 24.02.2022 зс рф спільно з підрозділами не передбачених законом збройних формувань так званих «ДНР» і «ЛНР» здійснили інтенсивні ракетно-бомбові та артилерійські обстріли по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, перетнули державний кордон України та вторглися на територію суверенної держави Україна на ділянках Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та Херсонської областей, тобто розпочали відкритий міжнародний збройний конфлікт проти України.

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 строком на 30 діб. Дія воєнного стану в Україні в подальшому постійно продовжувалась та триває до теперішнього часу.

З 24.02.2022 у відкритій широкомасштабній військовій агресії проти України зс рф залучають громадян України, які проживають на території Донецької та Луганської областей, а також підрозділи незаконних збройних формувань так званих «ДНР/ЛНР».

Досудовим розслідуванням встановлено, що одним з таких підрозділів є «Окремий розвідувальний батальйон морської піхоти «Спарта» 1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР (військова частина 08806)».

Сливка М.А., будучи обізнаним про те, що зс рф своїми діями здійснюють широкомасштабні бойові дії на всій території України, розумів, що його участь в незаконному збройному формуванні передбачатиме участь в таких бойових діях на боці держави агресора.

Така обізнаність особи впливає з того, що «визнання» рф так званих «ДНР» та «ЛНР» незалежними державами, здійснення рф та так званими «ДНР/«ЛНР» спільних бойових дій проти України, оголошення загальної мобілізації на території самопроголошених республік, широко висвітлювалась в засобах масової інформації та на відкритих Інтернет-ресурсах.

Так, Сливка М.А., з початку повномасштабного вторгнення зс рф на територію України, а саме 24.02.2022, як громадянин України, який згідно із ст. 65 Конституції України має обов'язок здійснювати захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, який, у відповідності до ч.ч. 2, 3 ст. 1 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» № 2232-ХІІ від 25.03.1992, може бути реалізований шляхом проходження військової служби виключно у Збройних Силах України, інших утворених відповідно до законів України військових формуваннях, а також правоохоронних органах спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями, проте умисно, з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України,

перейшов на бік ворога в умовах воєнного стану у складі НЗФ «Окремий розвідувальний батальйон морської піхоти «Спарта» 1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР (військова частина 08806)».

Надалі, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше травня 2022 року, особовий склад підрозділу «1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР» передислоковано з території Донецької області з метою подальшої окупації території м. Снігурівка Миколаївської області та впровадження діяльності незаконно створених окупаційних органів влади.

Тобто, Сливка М.А., перебуваючи та діючи у складі НЗФ «1 армійський корпусу Міністерства оборони ДНР», усвідомлюючи, що в умовах введеного на території України воєнного стану, триваючої відкритої військової агресії рф проти України, здійснення її збройними силами інтенсивних ракетно-бомбових ударів та артилерійських обстрілів по військовим та цивільним об'єктам на всій території України, окупації її територій, перейшов на бік ворога, з метою завдання шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Таким чином, Сливка М.А. обґрунтовано підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Виклад фактичних обставин вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, у вчиненні якого підозрюється Сливка М.А.

З 20.02.2014 рф розпочала збройну агресію проти суверенної, незалежної держави Україна, яка продовжується по теперішній час.

З квітня 2014 року на території Донецької та Луганської областей створені та діють до цього часу так звані «ДНР» та «ЛНР», відповідно, до складу яких входять незаконні збройні формування, що мають організовану структуру військового типу, а саме єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність та дисципліну, озброєні вогнепальною та вибуховою зброєю, а також тяжким військовим озброєнням та військовою технікою.

Згідно ч. 2 ст. 1 Закону України № 1207-VII від 15.04.2014 датою початку окупації території України, що входить до складу Донецької та Луганської областей, є 07.04.2014.

Члени так званих «ДНР» та «ЛНР» під безпосереднім керівництвом на контролєм невстановлених досудовим розслідуванням представників влади та зс рф, із застосуванням артилерійських установок, систем реактивного залпового вогню, зенітно-ракетних комплексів, вогнепальної зброї, шляхом здійснення вибухів, підпалів та обстрілів, які створювали небезпеку для життя та здоров'я людей, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, здійснили незаконне збройне захоплення та окупацію частини території Донецької та Луганської областей.

11

Згідно п. 7 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014 тимчасово окупована рф територія України (тимчасово окупована територія) – це частини території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування рф встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації рф.

Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях, визначаються Президентом України за поданням Міністерства оборони України, підготовленим на основі пропозицій Генерального штабу Збройних Сил України.

Зокрема, Указом Президента України № 32/2019 від 07.02.2019 «Про межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях» визначено, що до переліку тимчасово окупованих територій Донецької області відноситься м. Донецьк.

Станом на лютий 2022 року м. Донецьк залишався тимчасово окупованою територією України.

Голова так званої «ДНР» Пушилін Д.В. 19.02.2022 з метою збільшення чисельності особового складу НЗФ, створених на ТОТ, приведення їх в повну бойову готовність та застосування деяких заходів, направлених на забезпечення режиму військового стану, підписав указ № 29 «Про оголошення загальної мобілізації», яким зобов'язав здійснити на всій території самопроголошеної республіки призов на військову службу громадян, що перебували в запасі.

Починаючи з середини лютого 2022 року (більш точні дата і час досудовим розслідуванням не встановлені), на тимчасово окупованій території Донецької області (частинах території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють загальний контроль), військовими комісаріатами самопроголошеної «ДНР» розпочався набір учасників до НЗФ, створених на ТОТ.

Одним з таких НЗФ, створеного на території Донецької області, є так званий «Окремий розвідувальний батальйон морської піхоти «Спарта» 1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР (військова частина 08806)».

Вказаний НЗФ, створений на ТОТ, має організаційну структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість, дисципліну, визначений механізм вступу до підрозділу і порядок проходження в ньому служби. Учасники цього НЗФ проходять військову підготовку на тренувальних базах, які знаходились на території Донецької області, підконтрольній так званій «ДНР»; у своєму володінні мають та відкрито носять вогнепальну, холодну, вибухову та іншу зброю; постійно носили і носять військову польову форму зразка зс рф.

Громадянин України Сливка М.А. достовірно знав, що зс рф та НЗФ, створені на ТОТ, так званої «ДНР», спільно та узгоджено здійснюють широкомасштабні бойові дії на території України, розумів, що його подальша участь в НЗФ так званої «ДНР», створеному на ТОТ, передбачатиме участь в таких бойових діях.

Така обізнаність останнього впливає із здійснення рф та так званою «ДНР» спільних бойових дій проти України, оголошення загальної мобілізації

на території самопроголошеної республіки, що широко висвітлювалося в засобах масової інформації та на відкритих Інтернет-ресурсах.

Досудовим розслідуванням встановлено, що вищевказаний підрозділ НЗФ так званої «ДНР», починаючи з 24.02.2022 взяв участь у широкомасштабному вторгненні на територію України на боці зс рф.

Надалі, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше травня 2022 року, особовий склад підрозділу «1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР» передислоковано з території Донецької області з метою подальшої окупації території м. Снігурівка Миколаївської області та впровадження діяльності незаконно створених окупаційних органів влади.

У подальшому, протягом травня-листопада 2022 року Сливка М.А. брав добровільну участь в незаконному збройному формуванні, створеному на тимчасово окупованій території, у складі якого здійснював окупацію та охорону захоплених територій України.

Тобто, у період з травня по листопад 2022 року (більш точна дата та час органом досудового розслідування не встановлена), Сливка М.А., діючи умисно із власних корисливих та ідеологічних мотивів, з метою підтримання окупаційної влади, встановленої представниками держави-агресора рф, усвідомлюючи протиправність своїх дій та бажаючи настання негативних наслідків добровільно взяв участь у діяльності незаконного збройного формування «1 армійського корпусу Міністерства оборони ДНР», з метою заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності України, окупації території м. Снігурівка Миколаївської області та впровадження діяльності незаконно створених окупаційних органів влади.

Таким чином, Сливка М.А., обґрунтовано підозрюється в добровільній участі громадянина України в незаконних збройних формуваннях створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Таким чином, Сливка Микола Анатолійович обґрунтовано підозрюється у вчиненні в сукупності кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 111 КК України, ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме у вчиненні: в участі у терористичній організації; державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненого в умовах воєнного стану; в добровільній участі громадянина України в незаконному збройному формуванні створеному на тимчасово окупованій території.

Слідчий слідчого відділу Управління
СБ України в Миколаївській області
старший лейтенант юстиції

Дмитро САВИЦЬКИЙ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні –
заступник начальника відділу
Миколаївської обласної прокуратури

Олексій МЕРІМЕРІН

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру вручена "20" січня 2024 року:

Підозрюваний: Семіха І.Ю. / [підпис] /

Захисник: [підпис] /

Відповідно до ст.42 КПК України підозрюваний, має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

мати підозру Сашо Сивина Тетяна

Підозрюваний

Юрківка, 28.06.1979, НМ 11211801

«10» год. «00» хвилин «20».01.2024

Повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий слідчого відділу Управління
СБ України в Миколаївській області
старший лейтенант юстиції**

Д. Савицький
Дмитро САВИЦЬКИЙ